

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 20 grudnia 2023 r.

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

sprawie **M. P.**

o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 23 sierpnia 2023 r., sygn. II Ka 107/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 16 lutego 2023 r., sygn. II K 310/22

na podst. art. 535 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. oddalić kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. za sporządzenie i wniesienie kasacji zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego, radcy prawnego A. O. (Kancelaria Radcy Prawnego w Ł.), kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT;**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego M. P.**

(M.R.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2023 roku, sygn. akt II K 310/22, Sąd Rejonowy w Ł. uznał M. P. za winnego:

1. popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu i za ten czyn na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
2. tego, że bliżej nieustalonego dnia grudnia 2021 r. w Ł. woj. [...] w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił J. K. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 100 gram za 500 zł, substancji psychotropowej w postaci 4-MMC w ilości 30 gram za kwotę 450 zł oraz środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 5 gram za 200 zł, co stanowi czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za ten czyn na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;
3. popełnienia zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
4. popełnienia zarzucanych mu w punktach XII-XIX czynów przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw, o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k. i za czyny z punktów XII, XIV-XVI na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, za czyn z punktu XIII na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go i za czyny z punktów XVII-XIX na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Nadto, na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego M. P. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca, podnosząc zarzuty błędów ustaleniach faktycznych, obrazy przepisów postępowania oraz rażącej niewspółmierności kary.

Wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2023 roku, sygn. akt II Ka 107/23, Sąd Okręgowy w Ł. uniewinnił M. P. od czynu przypisanego mu w punkcie 2

zaskarżonego wyroku, uchylił orzeczenie o karze łącznej i orzekł nową karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie utrzymując zaskarżony wyrok mocy.

Kasację od powyższego wyroku wywiódł obrońca zarzucając:

1. rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie zasady bezstronności organu procesowego (art. 4 k.p.k.), zasady „*in dubio pro reo*” (art. 5 § 2 k.p.k.), jak również zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.) przez bezkrytyczne przyjęcie, że oskarżony wspólnie i porozumieniu dokonał oszustwa na rzecz banków oraz po przelaniu na swoje konto przywłaszczył pieniądze należące do G. T., podczas gdy Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy w Ł. na przestrzeni całego procesu pominęły fakt, iż G. T. wskazał, iż udał się osobiście do banku założyć konto bankowe (potem na rozprawie zeznał, że oskarżony M. P. ukradł mu dowód osobisty), a następnie, iż z branych pożyczek M. P. nie oddał mu pieniędzy, co jest zupełnie sprzeczne z dowodami i doświadczeniem życiowym polegającym na tym, że pobieranie pożyczek odbywało się od 4 do 9 listopada 2015 roku, więc gdyby oskarżony nie oddał pieniędzy z pożyczek, z pewnością G. T. nie wziąłby kolejnych, ponieważ każdą pożyczkę G. T. zatwierdzał wysyłając smsa do banku;
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu, jakim były zeznania G. T., które to zeznania różnią się diametralnie na poszczególnych etapach postępowania i w tym kontekście powinny być przez sąd orzekający w sprawie ocenione ze szczególną ostrożnością, ponadto na posiedzenie sądowe został doprowadzony z Zakładu Karnego, zatem miał interes w tym, aby uniknąć kary i maksymalnie obciążyć M. P. ;
3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie swobodnej oceny materiału dowodowego polegającą na błędnym przyjęciu, iż w okresie od 5 do 7 stycznia 2022 roku, przy ul. [...] w Ł. woj. [...], po wyważeniu okna dostał się do pomieszczeń sklepu firmowego piekarni P., skąd po penetracji dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 100 zł oraz około 7 kg ciasta o

wartości 150 zł powodując straty o wartości 250 zł na szkodę [XXX], przy czym powyższego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne, podczas gdy nikt ze świadków nie rozpoznał oskarżonego jako sprawcy przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łomży.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy faktycznie okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie przewidzianym przez art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

Tytułem wstępu zaznaczyć trzeba, że kasacja, jako środek zaskarżenia o wie-le bardziej w stosunku do apelacji sformalizowany, przysługujący od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, musi spełniać restrykcyjne wymogi w zakresie konstrukcji zarzutów, zaś nierespektowanie tych wymagań skutkuje bądź niedopuszczalnością tego środka na podst. art. 530 § 2 k.p.k., bądź w fazie merytorycznej oceny – uznaniem jego oczywistej bezzasadności, zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k. (por. postanowienie SN z dnia 23 lutego 2022 r., IV KK 437/21, LEX nr 3403008).

Na tle powyższego wskazać należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, służąc kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z dnia 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14, LEX nr 1444343). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie

dokonywa się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r., IV KK 125/14, LEX nr 1463638).

W niniejszej sprawie wszystkie podniesione przez obrońcę zarzuty sformułowane zostały wprost wobec orzeczenia sądu I instancji i odnoszą się do przepisów, których sąd odwoławczy nie stosował. Sąd *ad quem* w zakresie podniesionych w apelacji zarzutów jedynie kontrolował ocenę dowodów przeprowadzoną przez sąd I instancji, po czym – w zakresie objętym kasacją – zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Sąd odwoławczy może rażąco naruszyć przepisy prawa niezwiązane z kontrolą instancyjną zasadniczo jedynie wtedy, gdy uzupełnia przewód sądowy i przeprowadza samodzielnie postępowanie dowodowe, względnie kiedy odmiennie ocenia zgromadzone w sprawie dowody. Wówczas dokonuje on własnej oceny tychże dowodów na podstawie art. 7 k.p.k., będąc zobowiązanym do ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności na rozprawie apelacyjnej – art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. (*vide*: D. Świecki (w:) Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el 2021, komentarz do art. 523, t. 22; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2021 r., V KK 63/21, LEX nr 3147679; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r., V KK 327/16, LEX nr 2186589).

W niniejszej sprawie sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, nie dokonywał też nowej, odmiennej od sądu *meriti* oceny dowodów, albowiem zaakceptował sposób procedowania sądu I instancji i poczynione przez niego ustalenia faktyczne, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy. Jak już wskazano, przy takim działaniu sądu odwoławczego zarzut kasacyjny dotyczący sfery oceny dowodów może być oparty wyłącznie na kwestionowaniu prawidłowości przeprowadzonej kontroli odwoławczej, a takiego w kasacji nie sformułowano. Podniesione przez obrońcę zarzuty obraży art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. czy art. 391 § 1 k.p.k. nie mogły zostać zaś uwzględnione, bowiem sąd odwoławczy w procesie orzeczniczym ich nie stosował, a zatem nie mógł też w żaden sposób wynikających z nich norm naruszyć.

Wobec powyższej konkluzji uznać należało, że wywiedziona kasacja, skierowana w istocie względem orzeczenia sądu I instancji, nie mogła odnieść pożądanego przez skarżącego rezultatu. Tym samym uznano ją za bezzasadną w stopniu oczywistym.

W związku z oddaleniem kasacji Sąd Najwyższy obciążył skazanego M. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Jednocześnie zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji. Kwota wynagrodzenia uwzględnia wnioski wynikające z aktualnego orzecznictwa podjętego w tym przedmiocie przez Trybunał Konstytucyjny.

[J.J.]

[as]